INKIJKEXEMPLAAR

Nel Goudriaan

ZONNEHARPEN

Verhalen

Colofon

Titel: *Zonneharpen*
Auteur: Nel Goudriaan - nelgoudriaan.com
Uitgever: Ambilicious, uitgever van verhalen - Waddinxveen - ambilicious.nl

Omslagontwerp: Ton de Koning, Probeeld - probeeld.myportfolio.com
Vormgeving binnenwerk: Inanna van den Berg, Ambilicious
Redactie: Inanna van den Berg, Ambilicious

ISBN: 978-94-93560-00-0
NUR: 301
Eerste druk: juni 2026
© 2026 Nel Goudriaan, ProBeeld / Ambilicious

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, behoudens de in de wet gestelde uitzonderingen, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbenden.
Hoewel deze uitgave met de grootst mogelijke zorg is samengesteld, aanvaarden auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele onjuistheden.

ZONNEHARPEN

Ambilicious Waddinxveen | Kalmthout

Inhoud

I. VERLOSSING 9

Het meisje op de rots 11
Dans Johanna dans 15
Troostjas 19
Zomerbloemen 27
Klapmuts 31
Rode rozen 39
De beiaardier 43
Ochtendwandeling 46
Klaprozen en korenbloemen 48
Het meisje in de kelder 51

II. METAMORFOSEN 61

Het avontuur van Konijn en Haas 62
Wat is er toch met Loes? 69
Henriette Delvillage 74
Felines keuze 79
Ongewenst bezoek 85
De Kormel van Maldrichem 89
Een lege plek om te blijven 100
De cirkelsteen 107

III. SCHADUWEN 115

Zussen 116
Op weg naar de vrijheid 121
Zijden draad 126
De andere waarheid 135
Schaduwliefde 141
Eilanders 150
Het spoor bijster 154
Onderstroom 159
Spiegeling 163
Tussenwereld 168
De moord in de Kooltuin 170

IV. BESTEMMING 181

De laatste reis van mevrouw Groen 182
Bestemming onbekend 188
Weerzien 192
Armano 197
Met vlek en rimpel 207
Thuiskomen 212

I. VERLOSSING

"Midden in de winter ontdekte ik dat er in mij een onoverwinnelijke zomer lag."

Albert Camus

Het meisje op de rots

Vroeg in de ochtend daalt Veerle af naar het strand over het smalle pad tussen de duinen. Onder haar voeten knisperen schelpen. De zeemist hangt laag boven het water en dempt het licht. Ze zakt neer in het koude zand en kijkt uit over de zee. Een bries steekt op, zet het water in beweging en brengt de geur van zout en zeewier met zich mee. Eerst trilt het oppervlak, dan komen de golven tot leven.

Plots valt haar oog op een rots die uit de zee steekt. Daarop zit een klein figuurtje in een felrode mantel.

Nieuwsgierig loopt ze een eind over het strand. Het lijkt een meisje; haar haren wapperen in de wind. De afstand is te groot om haar gezicht te onderscheiden.

Hoelang zit ze daar al? Hoe is ze daar gekomen? Veerle blijft kijken. De tijd lijkt even stil te staan.

Die nacht keert het meisje terug in haar dromen. Veerle woelt zo onrustig dat Ronald wakker wordt. 'Kun je niet slapen, lieverd?'

Ze vertelt hem niet wat ze zag. Straks denkt hij dat ze weer dingen verzint.

De volgende dag trekt Veerle haar wandelschoenen aan.

Ronald kijkt verrast op. 'Daar doe je goed aan. Dan krijg je een beetje kleur op je wangen.'

De zon schijnt. En daar is het meisje weer. Onbeweeglijk, met haar blik op de zee gericht. Zouden de andere wandelaars haar ook zien? Waarschijnlijk niet, ze lopen door zonder te kijken.

Veerle wandelt zo ver mogelijk naar de rots. Het meisje zit op dezelfde plek, alsof ze daar de hele nacht heeft gezeten.

'Wie ben je en waarom zit je daar?' vraagt ze hardop.

Een vroege wandelaar kijkt haar verbaasd aan. 'Heb je het tegen mij?'

‘Nee,’ mompelt ze en wendt beschaamd haar gezicht af.

Zijn blik doet haar denken aan een tijd die ze liever vergeet: dezelfde mengeling van bevreemding en mededogen.

Opnieuw kijkt Veerle omhoog naar het meisje. Een flard licht glijdt over haar gezicht, als een glimlach.

Het wordt haar vaste gewoonte om dagelijks af te dalen naar het strand. Of het mooi weer is, regent of stormt, niets deert haar.

En steeds is daar het meisje, starend naar de verte. Haar vaste ijkpunt.

De seizoenen volgen elkaar op. Het meisje wijkt niet van haar plek.

Op een dag spreekt Veerle een oudere vrouw aan, die ze regelmatig heeft gezien. ‘Mevrouw, mag ik u iets vragen? Ziet u haar ook?’ Ze wijst naar de rots.

‘Wat bedoel je, kind? Mijn ogen zijn niet al te best.’

‘Het meisje met de rode jas, boven op de rots.’

‘Het spijt me, ik zie niets bijzonders.’

Verdriet welt op. Door een waas van tranen ziet Veerle iets roods zwaaien. Het lijkt op een laken. Zou ze het zich toch verbeeld hebben?

Iemand legt een hand op haar schouder. Twee helderblauwe ogen kijken haar aan. Om haar mond speelt een glimlach. Haar stem klinkt glashelder: ‘Wees niet bang. Ik ben het.’

Zo snel als ze is gekomen, vertrekt ze. Ze zit weer op haar rots, alsof er niets gebeurd is.

Veerles tranen lossen op als nevel in zonlicht. Ze danst over het strand. Verbeeldt ze het zich, of zingt de zee echt voor haar?

Ze zitten aan tafel. Ronald heeft gekookt en schept de borden rijkelijk vol.

Veerle eet met trage happen, vervuld van wat ze die morgen zag.

‘Lieverd, ik maak me zorgen om je. Je bent zo fanatiek met wandelen en je lijkt zo afwezig de laatste tijd. Alsof ik tegen een muur praat. Wat is er aan de hand?’

‘Er is niets,’ zegt Veerle.

‘Echt niet? We hadden afgesproken dat ik het je zou zeggen, als het minder met je gaat. Misschien moet je weer eens een afspraak maken met de psychiater.’

‘Ik heb geen dokter nodig. Het gaat goed met me. Heel goed zelfs.’

‘Zal ik morgen vrij nemen en met je meegaan?’

Veerle kijkt naar de kalender: vandaag is het 11 mei. Morgen zou ze tien jaar zijn.

Veerle en Ronald zijn vroeg op. Om half acht zitten ze aan de ontbijttafel. Ronald heeft boterbloemen en madeliefjes in een vaasje gezet naast haar portret. Haar lievelingsbloemen. ‘We vieren haar verjaardag,’ zegt hij.

Ze eten zonder iets te zeggen. Om kwart over acht gaat de bel. Drie meisjes houden een tekening omhoog. ‘Voor jullie, wij missen Roos nog elke dag. En vandaag nog veel meer.’

Met tranen in haar ogen neemt Veerle de tekeningen in ontvangst. ‘Jullie zijn lief. Roos zou het heel fijn gevonden hebben dat jullie aan haar verjaardag hebben gedacht. Zo blijft ze bij ons.’

Ze kijkt de vriendinnen na. Gearmd lopen ze naar school, hun hoge stemmen klingelen als klokjes door de stille straat.

Als Veerle bij het strand is aangekomen, hangen de nevels laag. De rots is grijs, zonder het vertrouwde rood. Een koude rilling trekt door haar lijf. Intuïtief weet ze het: het meisje is verdwenen en komt niet meer terug. Toch kan ze de drang niet weerstaan om naar boven te klimmen. Ze klautert via de puntige uitsteeksels omhoog en kan zich met moeite staande houden. De golven beuken wild tegen de wanden van de rots.